

er indblysende. Naar den Kongelige Regjering engang maatte ansee det for noevdentigt at ansætte Consuler i Havne i Hertugdømmerne, vilde deeslige Exempler blive hyppigere, og Umuligheden af at beholde særlige Bestemmelser for Østersøhavnene blive end mere indblysende.

2. Naar et Skib i en Mellemhavn, som ligger paa denne Side Cap Finisterre, ikke enten løser eller lader Varer, der bestude udover $\frac{1}{10}$ af Skibets Drægtighed, erlægges der intet Consulatgebyr.

Udtrykket „Mellemhavn“ vil neppe medføre Vanstuelighed, naar det opfattes som en Havn, der af Skibet anløbes i Forbigaaende paa Reisen til dets egentlige Bestemmelsessted. Naar Skibet i en saadant Havn hverken løser eller lader Gods, der bestuder mere end $\frac{1}{10}$ af dets Drægtighed, bevares den Frihed for Consulatgebyr, som i Forordningen af 4de August 1824 § 19 in fine i Almindelighed tilstaaes Skibe, der anløbe en Havn uden enten at løse eller lade; ubløses derimod Gods, som bestuder mere end $\frac{1}{10}$ af Drægtigheden, og indlades Gods udover samme Grændse, betales

fuldt Consulatgebyr; sseer endelig kun een af Delene, erlægges halvt Gebyr, jfr. Placat af 19de Februar 1845. Beregningen af, hvor stor Deel af Skibets Drægtighed de løsebe og de ladebe Varer bestude, vil efter Grosferer-Societetets Comitæes og Generalfattedirectoratets Formening ikke være forbunden med Vanstuelighed, idet den ene Factor, Varekvantummet, i Reglen vil kunne constateres ved Papirer fra Havnens Toldvæsen, samt Conossementer, Manifest o. s. v., og hvor de mangle, vil Skipperens Angivelse paa Tro og Love og under Straffean svar kunne træde istedet, og den anden Factor vil det danske Bestuvsningsreglement afgive, idet det bestemmer, hvor stort Quantum af den paagjældende Varesort der udfordres til Bestuvsningen af en Commercekæst. De Stridigheder mellem Consulerne og vedkommende Skibsførere, der maatte opstaae angaaende Anvendelsen af denne Regel, kunne bedst finde deres Afgjørelse i Udenrigsministeriet, der derom vil indhente Generalfattedirectoratets Erklæring. Det er iøvrigt en Selvsølge, at de i Forslag 1 omhandlede Begunstigelser ogsaa finde Anvendelse paa Farten paa Mellemhavne.

Udtrykket „Mellemhavn“ vil neppe medføre Vanstuelighed, naar det opfattes som en Havn, der af Skibet anløbes i Forbigaaende paa Reisen til dets egentlige Bestemmelsessted. Naar Skibet i en saadant Havn hverken løser eller lader Gods, der bestuder mere end $\frac{1}{10}$ af dets Drægtighed, bevares den Frihed for Consulatgebyr, som i Forordningen af 4de August 1824 § 19 in fine i Almindelighed tilstaaes Skibe, der anløbe en Havn uden enten at løse eller lade; ubløses derimod Gods, som bestuder mere end $\frac{1}{10}$ af Drægtigheden, og indlades Gods udover samme Grændse, betales fuldt Consulatgebyr; sseer endelig kun een af Delene, erlægges halvt Gebyr, jfr. Placat af 19de Februar 1845. Beregningen af, hvor stor Deel af Skibets Drægtighed de løsebe og de ladebe Varer bestude, vil efter Grosferer-Societetets Comitæes og Generalfattedirectoratets Formening ikke være forbunden med Vanstuelighed, idet den ene Factor, Varekvantummet, i Reglen vil kunne constateres ved Papirer fra Havnens Toldvæsen, samt Conossementer, Manifest o. s. v., og hvor de mangle, vil Skipperens Angivelse paa Tro og Love og under Straffean svar kunne træde istedet, og den anden Factor vil det danske Bestuvsningsreglement afgive, idet det bestemmer, hvor stort Quantum af den paagjældende Varesort der udfordres til Bestuvsningen af en Commercekæst. De Stridigheder mellem Consulerne og vedkommende Skibsførere, der maatte opstaae angaaende Anvendelsen af denne Regel, kunne bedst finde deres Afgjørelse i Udenrigsministeriet, der derom vil indhente Generalfattedirectoratets Erklæring. Det er iøvrigt en Selvsfølge, at de i Forslag 1 omhandlede Begunstigelser ogsaa finde Anvendelse paa Farten paa Mellemhavne.